

opusdei.org

Te voi urma pretutindeni unde vei merge. Tăria.

Foarte umani, foarte divini (10):
Virtutea tăriei ne permite să-L
urmăm pe Isus oricare ar fi
condițiile schimbătoare ale
vieții noastre și ale anturajului
nostru.

12.02.2026

De pe pragul casei lui Simon, Isus
tocmai a vindecat mulți bolnavi și a
alungat, de asemenea, numeroși
demoni. Este momentul să treacă pe

celălalt țărm al lacului, când se apropie de El un cărturar, poate uimit de toate aceste minuni, și Îi spune: „Învățătorule, Te voi urma oriunde Te vei duce” (Mt 8,19). Ce intenții se ascundeau în adâncul inimii acestui om? În ce măsură își asuma ceea ce înseamnă să-L urmeze pe Învățător? Știm doar răspunsul lui Isus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, însă Fiul Omului nu are unde-și rezema capul” (Mt 8,20).

Deși la prima vedere aceste cuvinte pot părea dure, aproape descurajante, totul depinde de ceea ce căuta cărturarul la Cristos. Apostolii, cu siguranță, au auzit răspunsuri asemănătoare și, mai mult decât o avertizare sau o frână, au descoperit în ele o invitație. Așa se explică faptul că Petru, Ioan și Iacob au lăsat „toate” atunci când Isus i-a chemat la sfârșitul unei zile de muncă (cf. Lc 5,11) sau că Matei a

făcut același lucru când Domnul l-a chemat în timp ce strângea impozitele (cf. Lc 5,27). Apostolii au înțeles că, deși a nu avea „unde să-ți pleci capul” presupune mult sacrificiu, orice este puțin pe lângă o viață trăită alături de Isus.

Domnul vorbește, așadar, cu fermitate, pentru că nu vrea ca acest om să se înșele, imaginându-și poate că îmbrățișează un proiect de fantezie, în care totul va merge mereu fără dificultăți. Pe drumul alături de Isus, de multe ori greutățile – oboseala, propriile defecte sau ale altora, neînțelegerile, confuziile – apasă mai mult decât ne-am dori. Atunci virtutea tăriei, înălțată de harul divin, se dovedește decisivă: ea ne dă puterea ca dorința noastră de a-L urma pe Isus „oriunde va merge” să fie mai mare decât orice obstacol.

O afectivitate orientată mereu spre Dumnezeu

„Fericirea din Cer este hărăzită celor care știu să trăiască fericiți pe pământ”[1], obișnuia să spună sfântul Josemaría. În viața de zi cu zi există multe lucruri care ne aduc bucurie, dar apar și contrarietăți care ne pun la încercare. Este firesc, așadar, ca fericirea noastră pământească să fie strâns legată de capacitatea de a traversa aceste momente dificile, zilele în care aproape nimic nu iese așa cum am planificat. Tăria are legătură cu acest lucru, pentru că transformă obstacolele în ocazii de a reorienta, iar și iar, dorințele noastre cele mai profunde în direcția corectă: spre Dumnezeu. Tăria modelează afectivitatea noastră astfel încât să fie influențată mai mult de Dumnezeu decât de circumstanțele personale sau exterioare, mereu schimbătoare.

Există lucruri care nu sunt necesare pentru a fi fericiți, dar care uneori ni se par indispensabile. Se întâmplă cu anumite comodități devenite aproape obișnuite astăzi, dar și cu alte nevoi pe care ni le-am creat aproape fără să ne dăm seama. Dincolo de a lua conștiință de aceste dependențe, dorim să fim suficient de liberi pentru ca împrejurările exterioare să nu decidă în locul nostru: ca un moment inconfortabil să nu ne fure zâmbetul, ca oboseala să nu ne doboare atât de repede sau să fim capabili să renunțăm la un mic gust personal în favoarea altcuiva. Tăria ne face mai puțin dependenți de tot ceea ce nu este iubirea lui Dumnezeu, astfel încât să putem fi senini printre oameni diferiți, în orice loc și în orice activitate.

Astfel, când mulțimile, entuziasmate de minunile Sale, voiau să-L proclame rege, Isus „nu S-a lăsat

înșelat de triumfalism: era liber. Ca în pustiu, când a respins ispitele Satanei, pentru că libertatea Sa era să împlinească voința Tatălui (...). Să ne gândim astăzi la libertatea noastră (...). Sunt liber sau, dimpotrivă, sunt sclav al pasiunilor mele, al ambițiilor mele, al bogățiilor, al modei?”[2]. Sfântul Paul ne împărtășește propria experiență: „m-am învățat să fiu mulțumit în orice împrejurare aș fi. Știu și să duc lipsă, și să am din prisos. În toate și în orice împrejurare m-am învățat și să fiu sătul, și să-mi fie foame, și să am din prisos, și să trăiesc în lipsuri. Toate le pot în cel care mă întărește” (Fil 4,11-13). Pentru el, nimic nu constituia un obstacol pe drumul spre ceea ce își dorea cu adevărat: să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima.

Cel mai mare bine este uneori cel mai puțin evident

Este suficient să privim lumea cu realism pentru a recunoaște necesitatea tăriei. Observăm că împrejurările, favorabile sau potrivnice, ne influențează. Știm din experiență că trebuie să traversăm anumite perioade dificile fără a ne lăsa doborâți sau a ne pierde seninătatea. Știm, de asemenea, că lucrurile cu adevărat valoroase cer efort și răbdare: de la finalizarea studiilor sau depășirea unui defect de caracter, până la cultivarea relațiilor profunde sau creșterea în prietenia cu Dumnezeu. Și totuși, deși bunul-simț ne arată acest lucru, nu este rar ca raționamentul să se îngusteze și să reducem tăria la un simplu efort obositor de a merge împotriva curentului.

Dar tăria nu constă într-un exercițiu tern al voinței de a se forța, de a nu

se plânge, de a se nega sau de a rezista în fața a ceea ce nu dorim sau nu înțelegem. Privită astfel, ea ajunge să epuizeze pe oricine. A fi puternic înseamnă, mai degrabă, a ne întări convingerile, a reînnoi mereu iubirea care ne animă, a face să strălucească mai puternic în noi bunurile cele mai autentice. Atunci vom alege tot mai ușor, chiar cu bucurie, ceea ce ne dorim cu adevărat, acea „parte mai bună” despre care vorbește Isus (cf. Lc 10,42).

Un exemplu ne poate ajuta să înțelegem. Cineva lipsit de tărie poate să nu-și poată stăpâni un comentariu aspru sau să nu fie capabil să zâmbească atunci când este obosit. În astfel de situații, oboseala devine motivul dominant al reacțiilor și deciziilor sale, făcându-l să piardă din vedere alte motive pentru care ar merita să se străduiască. În schimb, cel care a

crescut în tărie nu doar că se poate ridica deasupra oboselei, ci o face pentru că percepe binele pe care acest lucru îl aduce, pentru sine și pentru ceilalți, și descoperă chiar un drum de a-L iubi pe Dumnezeu. Doar astfel gesturi precum a renunța la o mică plăcere, a te trezi la o oră fixă, a evita o plângere sau a face un serviciu pe care spontan nu l-am face se transformă într-o educare a privirii asupra unui bine mai mare, deși mai puțin evident la început.

Acest proces, care la prima vedere pare doar un efort de autodepășire, ajunge în realitate să ne facă mai liberi, deoarece bucuria și pacea noastră depind tot mai mult de ceea ce dorim cu adevărat și tot mai puțin de micile tiranii ale momentului, fie ele exterioare sau interioare. A crește în tărie înseamnă a explora acele „unghiuri moarte” care ne împiedică să vedem anumite aspecte ale binelui, doar pentru că presupun

efort. Cel care învață să trăiască în tărie va putea persevera în bine atunci când deciziile bune nu sunt cele mai atrăgătoare. A fi puternic este atitudinea celui care percepe valoarea reală a lucrurilor.

A te mișca liber în realitate

Când Îl auzim pe Isus spunând cărturarului că „nu are unde să-și plece capul”, am putea crede că dorește să-l pună la încercare: „A Mă urma nu este ușor; ești sigur că vrei?”. Totuși, găsim și alte pasaje evanghelice în care Domnul se exprimă în mod asemănător, nu ca avertisment, ci ca invitație: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Lc 9,23); „Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lat este drumul care duce la pierzare” (Mt 7,13). Nu este vorba de chemări la o suferință fără sens, ci la dezvoltarea unei

libertăți mari: la a face să crească în noi, treptat, o dispoziție a inimii capabilă să iubească până la capăt, așa cum a făcut El.

„Pentru a ajunge la fericire nu este nevoie de o viață ușoară, ci de o inimă plină de dragoste”[3]. Drumul creștinului este exigent pentru că cere o iubire tot mai profundă; iar, cum spune un vechi cântec, „inima care nu vrea să sufere, să trăiască toată viața fără iubire”[4]. Viața lui Isus ne arată cum să ne raportăm la adversitate și la durere. Tăria Sa nu este cea a celui care ridică ziduri în jurul său sau se îmbracă într-o armură pentru a evita rănilor ori pentru a nu fi atins de realitate. Zidurile și armurile nu integrează rezistența în personalitatea noastră, ci împiedică relația cu realitatea; rigiditatea lor blochează libertatea mișcării.

Tăria lui Isus, dimpotrivă, intră într-un dialog constant cu realitatea. El nu acceptă durerea doar pentru că este grea sau pentru a demonstra ceva; o asumă atunci când este necesar, fără a se lăsa doborât de ea. Descoperă în dificultăți un sens care dă profunzime vieții trăite, în loc să o transforme în absurd. Asta înseamnă *a iubi lumea cu adevărat*: a te raporta la ea în toată bogăția ei, inclusiv la valoarea ascunsă a imperfecțiunii, în situațiile vieții, în noi înșine și în ceilalți. Căutând tăria lui Cristos, vom deveni oameni mai sensibili și mai profunzi, mai implicați în realitate și mai capabili să-L găsim pe Dumnezeu în toate. Cu adevărat, mai contemplativi.

Răbdare pentru a ajunge până la capăt

„Ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu”, scrie sfântul Paul. „Ba mai mult, ne lăudăm chiar și în

necazuri, știind că necazul aduce răbdare; răbdarea, virtute încercată; virtutea încercată, speranță, iar speranța nu înșală, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Rom 5,2-5). Fiecare sacrificiu asumat liber, fiecare contradicție primită fără revoltă, fiecare renunțare făcută din iubire întărește în noi convingerea că fericirea noastră se află în Dumnezeu, mai mult decât în orice altceva. Lupta zilnică devine astfel o cucerire progresivă a binelui adevărat, care ne oferă deja o anticipare a gloriei viitoare: lupta se transformă într-un drum al speranței.

A căuta în mod constant binele autentic, adesea ascuns în deciziile noastre, ne dă curajul de a nu ne mulțumi cu imediatul sau cu efemerul. De aici se naște răbdarea: învățăm să ne sprijinim tot mai mult

pe iubirea care nu înșală și care dă sens eforturilor noastre. De aceea, omul puternic nu disperă, nu-și pierde seninătatea în fața eșecului sau atunci când roadele muncii întârzie. Răbdarea nu este nici optimism naiv, nici resemnare, ci atitudinea omului liber, care iubește nu doar pentru o vreme, ci luptă cu privirea îndreptată mereu spre sfârșitul care îl așteaptă.

Convingerea profundă de a nu se mulțumi cu mai puțin decât fericirea cerului poate susține lupta zilnică necesară pentru a-L urma pe Isus „oriunde va merge”. Aceasta este tăria: o inimă puternică, care nu pierde din vedere scopul și care poate „lupta, din iubire, până în ultima clipă”^[5].

.....

^[1] Sfântul Josemaría, *Forja*, nr. 1005.

[2] Papa Francisc, Predici, 13-apr-2018.

[3] Sfântul Josemaría, *Brazdă*, nr. 795.

[4] «A los árboles altos», cântec tradițional spaniol.

[5] Sfântul Josemaría, «Timp de reparație», nr. 4. în *En diálogo con el Señor*, ediție istorico- critică.

Magdalena Oyarzún

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/foarte-umani-foarte-divini-x-te-voi-urma-pretutindeni-unde-vei-merge/>
(07.04.2026)